

E.T.A. HOFFMANN

Altın Çanak

Zamanımızın Bir Masalı

E.T.A. HOFFMANN

ALTIN ÇANAK

Zamanımızın Bir Masalı

Can Klasik

Altın Çanak, Zamanımızın Bir Masalı, E.T.A. Hoffmann
Almanca aslından çeviren: Bilge Uğurlar-Türkis Noyan
Der goldne Topf. Ein Märchen aus der neuen Zeit
İlk baskı: 1819

Bu çeviride kaynak alınan basım: Reclam Verlag, 2016

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: Mart 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Şebnem Sunar

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Sanat Yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak illüstrasyonu: Dinem Kurşun

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4885-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750748851

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

E.T.A. HOFFMANN

ALTIN ÇANAK

Zamanımızın Bir Masalı

MASAL

Almanca aslından eviren
Bilge Uğurlar – Türkis Noyan

E.T.A. Hoffmann'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Gece Tabloları, 2012

Şeytanın İksirleri, 2014

Kedi Murr'un Hayat Görüşleri, 2016

Küçük Zaches, Namıdiğer Zinnober, 2018

Üstat Pire, 2019

ERNST THEODOR AMADEUS HOFFMANN, 1776'da Königsberg'de (bugünkü Kaliningrad) doğdu. Asıl adı Ernst Theodor Wilhelm Hoffmann'dır. Hukuk öğrenimi gördükten sonra 1800'de devlet memurluğuna atandı ve Prusya'nın işgali altında bulunan Polonya'da çalışmaya başladı. 1806'da Prusya'nın Napoléon güçleri tarafından yenilgiye uğratılmasına kadar bu görevinde kaldı. Hoffmann, 1814'e kadar müzik eleştirmenliği ve tiyatrolarda müzik yönetmenliği yaptı. 1811'de *Arlequin* adlı bir bale besteledi. Alman Romantizminin ilk yazarlarından olan dostu Friedrich de la Motte Fouqué'nin *Undine* adlı masalını operalaştırması da bu döneme rastlar. Hoffmann, 1814'ten itibaren edebiyata yöneldi. 1814-1815 tarihli *Phantasiestücke in Callots Manier* (Callot Tarzı Düşlemler) adlı öykü kitabı, yazar olarak ün kazanmasını sağladı. 1816'da yeniden devlet hizmetine girerek Berlin Temyiz Mahkemesi'nde yargıçlık yapmaya başladı. *Şeytanın İksirleri* (1815-1816) ve *Kedi Murr'un Hayat Görüşleri* (1820-1822) adlı romanları, *Gece Tabloları* (1816-1818) ve *Die Serapionsbrüder* (Serapion Kardeşler) (1819-1821) adlı öykü derlemeleri büyük ilgi gördü. Hoffmann'ın peri masallarından doğaüstü felaket öykülerine kadar eşsiz hayal gücünü sergilediği eserleri, Çaykovski'nin bale süiti *Fındıkkıran* da dahil olmak üzere pek çok opera bestesine esin kaynağı oldu. Eserleriyle Honoré de Balzac, George Sand ve Théophile Gautier gibi isimlerin saygısını kazandı; Victor Hugo, Charles Baudelaire, Guy de Maupassant, Aleksandr Puşkin, Fyodor Dostoyevski ve Edgar Allan Poe'yu etkiledi. E.T.A. Hoffmann, 1822'de Berlin'de öldü.

BİLGE UĞURLAR, 1964'te İstanbul'da doğdu. 1982'de İstanbul Erkek Lisesi'ni, 1989'da Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Rudolf Borchardt'ın *Gece Yatısı*, Peter Handke'nin *Don Juan*, Friedrich Schiller'in *Hayaletgören*, Franz Grillparzer'in *Fakir Çalgıcı*, Sedomir Manastırı, Heinrich von Kleist'in *Michael Kohlhaas*, E.T.A. Hoffmann'ın *Kedi Murr'un Hayat Görüşleri*, Küçük Zaches Namıdiğer Zinnober, Üstat Pire, Joseph Roth'un *Hotel Savoy* adlı yapıtlarını Türkis Noyan'la birlikte çevirdi.

TÜRKİS NOYAN, 1929'da İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı'nı bitirdi. Stephan Gerlach'ın *Gerlach Seyahatnamesi*, Tobias Heinzelmann'ın *Osmanlı Karikatüründe Balkan Sorunu: 1908-1914* ve *Osmanlı'da Bir Köle: Brettenli Michael Haberer'in Anıları: 1585-1588*, çevirdiği yapıtlardan bazılarıdır.

Birinci Gece Nöbeti

Üniversiteli Anselmus'un başına gelen aksilikler. – Müdür Muavini Paulmann'ın ucuz tütününü ve altın yeşili yılanlar.

İsa'nın Göğe Yükselişi Yortusu'nun kutlandığı gün, öğleden sonra saat üçte, genç bir adam Dresden'deki Siyah Kapı'dan¹ koşarak geçerken, dosdoğru yaşlı ve çirkin bir kadının satmaya çalıştığı elmalar ve çöreklerle dolu sepetin içine düştü; sepette şans eseri ezilmemiş olan ne varsa hepsi etrafa saçıldı ve sokak çocukları sakar adamın önlerine attığı bu ganimeti neşeyle aralarında paylaştılar. Yaşlı kadının kopardığı yaygarayı duyan diğer satıcı kadınlar, çörek ve konyak tezgâhlarını bırakıp genç adamın çevresini sardılar ve kaba küfürler savurarak onu öyle bir azarladılar ki genç adam utancından ve kızgınlığından bir tek kelime bile edemeden küçük para kesesini yaşlı kadına uzattı. Kadın açgözlülükle içi pek de dolu olmayan para kesesini kapıp çabucak cebine attı. Bunun üzerine etrafını sımsıkı kuşatan çemberin dağılmaya başlamasını fırsat bilen genç adam kaçıp oradan uzaklaşırken yaşlı ka-

1. Almanya'nın Elbe Nehri kenarında yer alan ve Saksonya'nın merkezi olan Dresden kentinde kuzey şehir kapısı. (Ç.N.)

dın arkasından bağırdı: “Haydi koş bakalım – koşmaya devam et, şeytanın oğlu – yolunun sonu, kristalin dibi – kristalin dibi!” – Yaşlı kadının karga çığlıklarını andıran kulak tırmalayıcı sesi öyle dehşet vericiydi ki yoldan geçenler şaşkınlıkla oldukları yerde kalakaldılar ve ilk anda duyulan gülüşmeler birden kesildi. – Üniversiteli Anselmus (yani bu genç adam) kadının bu tuhaf sözlerine hiçbir anlam veremediği halde, içini gayriihtiyari kaplayan garip bir hisle ürperdi, meraklı kalabalığın üzerine diktiği bakışlardan kurtulabilmek için adımlarını hızlandırdı. Temiz pak giyinmiş insan kalabalığının arasından kendine yol açmaya çalışırken kulağına her taraftan birtakım mırıltılar geliyordu: “Zavallı genç adam – ah! – Lanet olası kadın!” – Çok tuhaf bir şekilde, yaşlı kadının esrarengiz sözleri bu gülünç olaya trajik bir hava katmıştı, öyle ki insanlar daha önce hiç dikkatlerini çekmeyen bu genç adamın arkasından şimdi acıyarak bakıyorlardı. Delikanlının hiddetten kıpkırmızı kesilen yüzü o kadar hoş ve beden yapısı o kadar güçlüydü ki kadınlar onun sakarlığını ve günün modasına uymayan kıyafetini mazur gördüler. Mavimsi gri renkteki frakının kesimi, onu diken terzinin günün modasını sadece kulaktan dolma bildiğini belli ediyordu, siyah atlas kumaştan yapılma, eski ama iyi kullanılmış yeleği ise genç adama bir başöğretmen havası veriyordu ki bu onun duruşuna da, yürüyüşüne de hiç mi hiç uymuyordu. – Üniversiteli genç, Lincke¹ Lokali’ne giden ağaçlıklı yolun sonuna vardığında nefes nefese kalmıştı. Artık adımlarını yavaşlatması gerekiyordu; ama başını kaldırıp etrafına bakmaya cesaret edemiyordu, çün-

1. Dresden yakınlarında Elbe Nehri kıyısında ilk açık hava havuzlarının da yer aldığı kaplıca tesislerinin bulunduğu alan, 1766’da Carl Christian Lincke tarafından gezinti ve eğlence yeri olarak düzenlenmiş, tesise 1776’da yazlık tiyatro ve konser salonu da eklenmiştir. Hoffmann’ın Dresden’de yaşadığı dönemde burada orkestra şefliği yaptığı bilinmektedir. (Ç.N.)

kü havada uçuşan elmalar ve çörekler gözünün önünden gitmiyordu, yanından geçen kızların tatlı bakışları bile ona Siyah Kapı'daki, "Oh olsun!" dercesine gülüşmelerin bir yansıması gibi geliyordu. Böylece Anselmus, Lincke Lokali'nin girişine vardı; bayramlıklarını giymiş sıra sıra insanlar oraya akın ediyorlardı. İçeriden nefesli enstrümanların sesleri geliyor, neşeli kalabalığın gürültüsü giderek artıyordu. Zavallı üniversiteli Anselmus'un gözleri dolmuştu, çünkü daima özel bir gün olarak ailesiyle birlikte kutladıkları İsa'nın Göğe Yükseliş Yortusu'nda o da Lincke cennetinin sunduğu mutluluğa katılmak, hatta yarım fincan romlu kahve ve bir şişe sert biranın keyfini çıkarmak istemişti ve aslında müsrifliğin doğru olmadığını bildiği halde canının çektiği gibi harcayabilmek için yanına bolca para almıştı. Aksi gibi elma sepetinin içine düşmesi bütün parasına mal olmuştu. Kahve, sert bira, müzik, süslenmiş genç kız manzaraları –kısacası!– hayalini kurduğu bütün zevkler uçup gitmişti; böylece ağır adımlarla sessizce oradan uzaklaşıp Elbe Nehri'ne doğru giden ıssız yolda yürümeye başladı. Duvardan fıskırmış olan bir mürver ağacının¹ altında sevimli küçük bir çimenlik alan buldu ve oturdu; dostu Müdür Muavini Paulmann'ın verdiği ucuz tütünü piposuna doldurdu. – Hemen önünde güzel Elbe Nehri'nin altın sarısı dalgaları sırıldayıp çağıldıyor, arkasında muhteşem Dresden şehri cüretkâr ve gururlu bir edayla ışıklı kulelerini çiçekli çayırın ve taze yeşillenen ormanların üzerini bir tül gibi kaplayan gökyüzüne doğru uzatıyordu, alacakaranlığın içinden yükselen dağların sivri dorukları uzaklardaki Bo-

1. Germenlerde mürver ağacı, ailenin ve klanın koruyucu tanrıçası Holda'nın barınağı olarak kabul ediliyordu. Grimm Kardeşler'in masallarında Frau Holde kişileştirmesiyle de karşımıza çıkan Holda'nın, yaşamı kutsadığı ve kaderin tecellisinde aracı olduğuna inanılırdı. (Ç.N.)

hemya topraklarının habercisi oluyordu. Üniversiteli Anselmus ise asık bir yüz ifadesiyle gözlerini yere dikmiş, havaya dumanlar savuruyordu, sonunda içindeki sıkıntıyı şu sözlerle dile getirdi: “Ben dünyaya gerçekten her türlü azabı ve sefilliği çekmek için gelmişim! – Bir kere bile Fasulye Kral¹ olmadım; tek mi, çift mi bahsinde hep yanlış tahmin ettim; tereyağlı ekmeğim hep yağlı tarafının üzerine düştü; bütün bu aksilikler bir yana, bundan sonra da korkunç kader peşimi bırakmayacak mı? Ben şeytana inat üniversite öğrencisi olmayı başarmama rağmen, ömür boyu burada ot gibi² yaşayıp gitmek zorunda mı kalacağım? – Yeni bir ceket giyer giymez hep üzerine yağ mı damlatacağım ya da eğreti çakılmış bir çiviye takıp iğrenç bir biçimde yırtacak mıyım? Bir saray müşaviri beyefendiye ya da bir hanımefendiye selam vermek için şapkamı çıkardığımda, elimden düşürmeden ya da düz yolda ayağım takılıp düşmeden geçip gidemeyecek miyim? Halle’de³ her pazar kurulduğunda, şeytana uyup kır faresi gibi önüme ardıma bakmadan dosdoğru yürürken kırdığım çanaklar için her defasında üç-beş kuruşum gitmedi mi? Bir kere olsun üniversitedeki derse ya da katılmam gereken toplantıya tam zamanında yetişebildim mi? Yarım saat önce evden çıkmamın ne yararı oldu? Gideceğim yere zamanında vardığım halde, tam kapının tokmağını çalacakken şeytan başımdan aşağıya bir kova

1. Fasulye Kral, eski bir gelenek olarak her yıl 6 Ocak’ta kutlanırdı. Bu geleneğe göre, Hz. İsa doğduğunda gökte belirdiğine inanılan Bethlehem Yıldızı’nı temsilen bir fasulye tanesi, yapılan kekin içine gizlenir, fasulye tanesini bulan kişi kral olur ve önce kendine bir kraliçe, ardından onlara hizmet edecek hizmetçiler, soytarı, çalgıcılar vs. seçer ve eğlence başlar. (Ç.N.)

2. Burada geçen ve aslen “Kimyon-Türk” anlamına gelen *Kümmeltürke* ifadesi, 18. yüzyılın sonlarından itibaren üniversiteli öğrenci jargonunda, okuduğu üniversite kentinde doğup büyümüş ve oradan hiç çıkmamış öğrenciyi tarif eden alaycı, küçümseyici bir ifadedir. (Ç.N.)

3. Dresden civarında küçük bir kent. (Ç.N.)

su dökmedi mi ya da o sırada kapıdan çıkan biriyle çarpışıp bitmek bilmeyen bir tartışmaya girdiğimizden her şeyi kaçırmadım mı? – Ah! Ah! Sır kâtipliği görevine kadar yükselebileceğimi düşünerek gururlanırken gelecekteki mutluluk hayallerime ne oldu? Oysa kör talih bana en değerli velinimetlerimi düşman etmedi mi? – Örneğin: Kendisine tavsiye edildiğim dışışleri müşavirinin kısa kesilmiş saçtan hiç hoşlanmadığını biliyorum, o nedenle kuaför kafamın arkasına zar zor küçük bir saç örgüsü ekliyor; ama daha ilk reveransta lanet olası bağcık kopunca, o sırada etrafımı koklayıp duran oyuncu buldok köpeği sevinç içinde saç örgüsünü kapıp dışışleri müşavirine götürüyor. Ben telaşla köpeğin peşinden koşarken, müşavirin bir yandan kahvaltı yaparak çalıştığı masasının üzerine kapaklanıyorum ve tabaklar, çanaklar, mürekkep hokkası – rıhdan¹ şangirtularla yerle bir oluyor, kakao ve mürekkep karışımı sel olup müşavirin az önce yazıp bitirdiği raporun üzerini kaplıyor. Öfkeden deliye dönen dışışleri müşaviri, “Şeytan görsün yüzünüzü!” diye gürleyerek beni kapı dışarı ediyor. – Müdür Muavini Paulmann bana bir kâtiplik işi teklif ettiyse bile neye yarar? Kör talih gene peşimi bırakmaz ve buna izin vermez ki! – Üstelik bugün olanlar! – Tek istediğim İsa’nın Göğe Yükselişi Yortusu’nu keyifle kutlamaktı, bunun için yeterince parayı da gözden çıkarmıştım. Ben de Lincke Lokali’ndeki diğer müşteriler gibi, “Garson – bir şişe sert bira – ama en iyisinden lütfen!” diye gururla seslenebilirdim. – Akşamın geç saatlerine kadar orada oturabilirdim, üstelik de süslenmiş güzel genç kızların yakınında. Eminim ki cesaretimi toplayıp bambaşka bir insan olabilirdim; hatta işi öyle bir raddeye vardırabilirdim ki genç kızlardan biri, “Saat

1. Yazının mürekkeğini kurutmak için kullanılan özel kumun bulunduğu üzeri delikli kap. (Ç.N.)

kaç acaba?” ya da “Şu anda hangi parçayı çalıyorlar?” diye sorduğunda bardağımı devirmeden ya da sandalyeye takılmadan, kibarca ayağa fırlar, reverans yaparak bir adım ilerler ve, “Emriniz olur, matmazel, bu parça *Tuna Deniz Kızı*¹ operetinin giriş müziği” ya da “Saat altı olmak üzere,” diyebilirdim. – Bunda ne kötülük var! – Tabii ki yok! Genç kızlar tatlı tatlı gülümseyerek bakarlardı; zaten ben ne zaman cesaretimi toplayıp rahat ve centilmence bir tavırla küçükhanımlara hitap etmeyi bildiğimi gösteririm, hep böyle olacağını hayal ederim. Ama ne oldu: Şeytan beni o lanet olası elma sepetine düşürdü, şimdi de tek başıma elimdeki ucuz tütünü tütürmek zorunda kaldım–” Üniversiteli Anselmus’un kendi kendine konuşması, o sırada ıslığa benzer, tuhaf bir hışırtı sesiyle kesildi, hemen yanı başındaki çimenlikten yükselen bu sesler, başının üzerine doğru eğilen mürver ağacının dallarına ve yapraklarına yayıldı. Anselmus kâh akşam rüzgârının yaprakları salladığını, kâh dallardaki minik kuşların kanatçıklarını neşeyle çırparak cıvıladıklarını sandı. – Ardından birtakım fısıltılar ve mırıltılar duyulmaya başladı; sanki çiçekler dallara asılmış minik kristal çingiraklar gibi şingirdiyorlardı. Anselmus kulak kabartmaya devam etti. Bir anda, kendisi de nasıl olduğunu anlamadan, duyduğu mırıltı, fısıltı ve çınlama sesleri rüzgâra karışan belli belirsiz sözlere dönüştü:

“Fısıltıyla – hışırtıyla – süzülerek – filizlenen çiçeklerin – bir içinde – bir dışında sürünerek – dolaşınız – biz kardeşler – kız kardeşler – akşam güneşinin ışığında – sarılız dallara – bir aşağıya – bir yukarıya – ısıltılar saçarak – dolanınız – çiçeklerle şarkılar söyler – çiyile serinleriz – ılık sesleriyle – yaprakları okşarcasına – yeşilin

1. Ferdinand Kauer’in 1798 tarihli, üç sahneli opereti. (Ç.N.)

içinde salınırsınız – yıldızlar çıkınca – aşağıya sallanır – çimenlere sızarsınız – kız kardeşler.” –

Bu şaşırtıcı konuşma böylece sürdü gitti. Üniversiteli Anselmus, “Bu, akşam rüzgârının sesi olsa gerek,” diye düşündü, “ama bugün gayet anlaşılır sözler fısıldıyor.” – Fakat tam o sırada başının üzerinde üç kristal çingırak birlikte çınılıyormuş gibi oldu; Anselmus başını kaldırıp bakınca yeşil altın renginde parlayan üç minik yılan gördü, dallara sarılmış, minik başlarını akşam güneşine doğru uzatmışlardı. O sırada fısıltılar ve hışırtılar yeniden sözlere dönüştü, minik yılanlar dalların üstünde yaprakları okşarcasına bir aşağı bir yukarı kayarak gidip gelmeye başladılar; o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki mürver ağacının dalları sık yaprakların arasından adeta binlerce zümrüt ışıltısı saçıyordu. “Akşam güneşi mürver dallarına vuruyor herhalde,” diye düşündü Anselmus, ama tam o sırada çingıraklar gene şingırdamaya başladılar ve Anselmus bir yılanın minik başını ona doğru uzattığını gördü. Birden bütün vücudu elektrik çarpmış gibi titredi, ruhunun en derininden sarsıldığını hissediyordu – başını kaldırıp baktığında, karşısında olağanüstü güzellikte bir çift koyu mavi göz tarifsiz bir özlemle onu seyrediyordu, öyle ki o güne kadar hiç tatmadığı derin bir acıyla karışık büyük bir mutluluk duygusu yüreğini parçalarcasına ruhuna doldu. Anselmus yakıcı bir arzuyla o büyüleyici gözlerle baktıkça, kristal çingıraklar tatlı akorlarla daha da kuvvetle şingırdarken, ıslıl ıslıl zümrütler Anselmus’un üzerine yağmaya başladılar ve çevresinde ışıklar saçan binlerce minik kıvılcım halinde altın huzmeleriyle oynaşarak dört bir yanını sardılar. Mürver ağacı kıpırdadı ve dile geldi: “Sen benim gölgemde yattın, kokum dört bir yanını sardı, ama sen beni anlamadın. Aşkın ateşiyle alevlendiğinde, koku benim dilim olur.” Akşam rüzgârı esip geçerken dile geldi: “Ben senin şakaklarını okşadım, ama sen beni

anlamadın. Aşkın ateşiyle alevlendiğinde, yel benim dilim olur.” Güneş bulutların arasından süzüldü ve hafifçe yakarken adeta şu sözlerle dile geldi: “Seni pırıl pırıl altınla sardım, ama sen beni anlamadın. Aşkın ateşiyle alevlendiğinde, kor benim dilim olur.”

Anselmus o olağanüstü güzel gözlerin derinliklerine daldıkça özlemi daha da yakıcı hale geliyor, arzusu daha da alevleniyordu. O anda her şey sevinçli bir yaşama uyanırmışçasına kıpırdayıp hareketlendi. Çiçekler ve tomurcuklar mis gibi kokularıyla etrafını sardılar, ıtrıları binlerce flüt sesinden muhteşem ezgiler gibi havaya yayıldı ve o sırada üzerinden geçmekte olan altın pırıltılı akşam bulutları bu ezgileri uzak diyarlara taşıdılar. Fakat güneşin son ışıkları hızla dağların arkasında gözden kaybolup alacakaranlık kentin üzerini bir tül gibi örterken sanki çok uzaklardan, derinden gelen boğuk bir ses şöyle seslendi:

“Hey, hey, oradaki fısıltılar, mırıltılar da ne? – Hey, hey, dağların arkasından güneşin ışınlarını kim çekip duruyor! – Yeter artık güneşlenmek, yeter şarkı söylemek – hey, hey, çalıkların ve çimenlerin arasından – çimenlerin ve nehrin içinden! – Haydi aşaaağyya! – Aşaaağyya! – ”

Böylece ses sanki uzaklardan duyulan bir gök gürültüsünün uğultuları arasında kayboldu, kristal çingiraklar ise keskin ve uyumsuz sesler çıkararak parçalandılar. Birden her şey sessizliğe gömüldü. Anselmus üç yılanın ışıltılar saçarak, pırıl pırıl parlayarak çimenden nehre doğru kayarcasına ilerlediklerini gördü; yılanlar hışırdayarak Elbe Nehri'ne daldılar. Onlar dalgaların arasında gözden kaybolurken yeşil bir alev çıtırdayarak havaya yükseldi ve şehre doğru kavislenerek son bir parıltıyla söndü.

Üniversiteli Anselmus, elma satan yaşlı bir kadının sepetini devirince bir anda hayatı değişir ve kendini bambaşka bir dünyada bulur. Giderek gündelik yaşamın gerçekliği ile büyülü bir dünyanın gerçekdışılığı arasındaki sınır çizgisinde yaşamaya başlayan Anselmus, bir mürver ağacında gördüğü minik bir yılanın mavi gözlerine vurulur; oysa gerçek dünyada genç ve ihtiraslı Veronika, Anselmus'a âşiktir ve onunla ilgili başka planları vardır.

Hoffmann'ın geleneksel masal unsurlarını antik mistisizmin öğeleriyle harmanladığı **Altın Çanak**, Alman Romantizmi'nin simge metinlerinden biridir. **Altın Çanak**'ta birbirine tümüyle zıt fantastik dünya ile burjuva dünyası buluşur. Hoffmann, belirgin farklarına rağmen net çizgiler çizmez ve aradaki geçişi akışkan tutar. Zira Hoffmann'ın evreninde gerçeklik, paralel dünyaları mümkün kılan poetik eşiktir ve bu eşikte gerçek ve gerçeküstü tüm varlıklar uyum içinde yaşarlar.

#dünyaklasikleri #almanklasikleri #fantastik #fantastikrealizm #masal
#başkaalemler #atlantis #almanromantizmi

Kapak illüstrasyonu: Dinem Kurşun

ISBN 978-975-07-4885-1

